

EL PUNT AVUI+

CULTURA BARCELONA - 21 març 2016 2.00 h

Nàufrag Carlos Pazos

- La galeria ADN rescata l'artista, absent des de la retrospectiva del Macba, i llueix la seva darrera gran obra fílmica: un 'collage' d'un miler de retalls de pel·lícules

MARIA PALAU - BARCELONA

Una de les missions dels museus és encimbellar les carreres dels grans artistes. Semblaria que després de dedicar-los una exposició, i encara més si aquesta és retrospectiva, faran un salt. El normal és pensar que seran més reconeguts, potser fins i tot més populars, i donem per suposat que tindran molta més presència en les programacions de centres i galeries. Això és més o menys el que succeeix a tot arreu. Però aquí no.

'Artissimo' critica la banalització de l'artista en l'imaginari del cinema

El cas de Carlos Pazos (Barcelona, 1949) no és únic però sí molt revelador de les paradoxes del nostre sistema artístic. Després de la retrospectiva que li va fer el Museu d'Art Contemporani de Barcelona (Macba) el 2007, va desaparèixer del mapa. En lloc de fer-lo més visible, el va fer pràcticament invisible.

“És clar que és estrany, però és que aquí les coses funcionen així. Sempre han funcionat així.” Pazos, que viu la major part de l'any entre París i Cotlliure, trenca el silenci ara perquè, per fi, una galeria barcelonina li ha tornat a fer confiança. La galeria ADN, i això també n'és força, d'estrany, perquè la seva especialitat no són precisament les figures consagrades sinó els talents joves. “On són els galeristes de la meva generació? A qui defensen? A mi, no”, lamenta Pazos. El galerista Miguel Ángel Sánchez ha tirat pel dret i ha anat “al rescat” d'un Pazos que, per anys que passin, per premis que rebí (el 2008, el Premi Nacional de Cultura), no aconsegueix desempallegar-se de la patina de maleït i d'espècimen rar i incòmode.

Rescat és, a més, un concepte que s'adiu amb l'atmosfera de l'exposició que presenta en aquest espai del carrer Enric Granados fins al 14 de maig. El títol ja ho ve a dir tot: *Naufraigs recents*. Pazos, sensible i vulnerable, és un artista que crea des d'una “terrible i profunda tristesa”. “Sóc una persona molt depressiva, amb un interior molt fosc”, es defineix.

El conjunt d'obres que llueixen a les parets i al terra de la galeria invoquen aquest sense rumb crònic tan seu. És el Pazos de sempre, no hi ha gaires novetats. És el Pazos que persisteix amb inversemblants associacions d'objectes –muntanyes i muntanyes d'objectes– amb una mirada perversa i irònica de la vida i de l'art. “O et llences per la finestra o te'n fots de tot, no hi ha més sortida.” També és un Pazos que comença a estar una mica fart de les lectures “epidèmiques” que es fan del seu projecte artístic: “És evident el missatge àcid i crític de la meva obra, però a mi sempre se m'ha frivoltzat. No em prenen seriosament.”

Tot són obres creades els darrers temps i han estat seleccionades i disposades de manera que funcionen com a preàmbul del que és el plat fort de l'exposició: la pel·lícula *Artissimo* (2015). Pazos és un cineasta que actua amb el mateix sentit acumulatiu compulsiu de l'artista. I *Artissimo* és el sùmmum: un *collage* de fragments, de màxim set segons, de prop d'un miler de pel·lícules, des de grans produccions americanes a cinema d'autor, de terror o sèrie B, i de tots els temps. Un miler de pel·lícules escollides d'entre les més de 5.000 que ha arribat a visionar els últims tres anys. Una barbaritat. La cinta està pensada per ser, més que vista, llegida, ja que està tota subtítulada i és entrelaçant el mar de cites que afloren els conceptes que reivindica l'artista.

“De la meva pel·lícula res és meu, només el discurs”, exclama. Res és seu perquè tot el material és d'altres i, per tant, “he comès una il·legalitat. Això és pirateria pura i dura. Sóc un lladre.” Però el discurs, la intenció d'aquesta selecció, d'aquest obsessiu *tallar i enganyar*, sí, i toca i trastoca una pila de clixés i estereotips que el cinema ha propagat sobre el món de l'art. I, amb

més acarnissament, sobre la figura de l'artista, ridiculitzada, banalitzada, denigrada i eternament incompresa. “La paraula artista s'utilitza per a qualsevol cosa. En el cinema, que és com dir en la vida, perquè cinema i vida són el mateix. El que hi ha al carrer és exactament el que surt a la pantalla”, exclama.

Artissimo, que dura 135 minuts, també inclou una rumba irreverent i divertida composta i interpretada per Manuel Malou i el mateix Pazos. Es va estrenar la tardor passada al

Museu Reina Sofia de Madrid. La institució que dirigeix Borja-Villel ha ajudat a produir-la –també ho ha fet l'Institut Ramon Llull– i n'ha adquirit una còpia per a la seva col·lecció. I el Macba? “Aquest museu ja no existeix, el van dinamitar.”

NOTÍCIES DE ...

Barcelona

PUBLICAT A

El Punt Avui. Comarques Gironines

21-03-2016, Pàgina 38

El Punt Avui. Barcelona

21-03-2016, Pàgina 26

El Punt Avui. Camp i Ebre

21-03-2016, Pàgina 26

El Punt Avui. Lleida

21-03-2016, Pàgina 26

El Punt Avui. Maresme

21-03-2016, Pàgina 26

El Punt Avui. Catalunya Central

21-03-2016, Pàgina 26